

Optimistisk om globalisering

Leo Preston tematiserer globalisering gjennom musikk, dans, sang, tekst og bilde. *Sir Global Rights and His Wireless Crew* er en forestilling å bli glad i, mener dance.no/scenekunst.nos anmelder, Elisabeth Leinslie, etter å ha vært på BIT Teatergarasjens festival Meteor i Bergen.

Anmeldt av Elisabeth Leinslie

Forestillingsnavn: Sir Global Rights and His Wireless Crew

Spillested: Studio USF

Av: Leo Preston

På scenen: Abdulaye Sidibe, Safiatou Sangaré, Veronica Thorseth, Leo Preston

Band: Geir Bjør Reid Aabø, Kjetil Hanna, Hallstein Lunde, Audun Humberst

METEOR, 11.-20. oktober

METEOR internasjonale teaterfestival i Bergen har akkurat gått av stabelen. 10 dager med forestillinger av 14 forskjellige kompanier stod på programmet. Og 5 av byens scene- og kulturhus ble benyttet: BIT Teatergarasjens egne lokaler, USF verftet og Carte Blanches Studio Bergen, så vel som Den Nationale Scenes lille scene og Logen bar. Jeg skal ikke gi meg i kast med et overblikk eller vurdering av festivalen, da jeg var der bare halve tiden. Det er imidlertid viktig å påpeke en slik festivals betydning for kulturlivet i byen. Både når det angår å tilby publikum et vidt spekter av sceneuttrykk og når det angår samarbeid på tvers av institusjoner.

Norske premierer

Festivalen hadde tre norske premierer på programmet. Henriette Pedersens *The Problem Has No Name*, Marie Nerland og Alexander Gerners *THE INTERNATIONAL SHOW: A PANIKK TRANSATLANTIQUE* og Leo Prestons *Sir Global Rights and His Wireless Crew*. Førstnevnte blir anmeldt på dance.no/scenekunst.no senere i høst, den andre var en visning over et havarent samarbeidsprosjekt, og den siste kommer her:

Sir Global Rights and His Wireless Crew er en tittel som med en lett kritisk vri understreker forestillingens innhold; globalisering. Det er, slik jeg forstår Preston, helt nødvendig med tilgang til den trådløse verdensveven for å holde tritt med globaliseringen og menneskets rettigheter i dagens samfunn. Dette er selvsagt en forenkling, også fra Prestons side, men eksemplet benyttes som en kommentar på hvordan det globale informasjons- og teknologisamfunnet ekskluderer store deler av verdens befolkning. Følgelig finner vi et underliggende spørsmål: Hvem har nytte av de såkalte "global rights"? – Vel, i hvert fall ikke de to afrikanerne Sidibe og Sangaré som først etter flere søknadsrunder fikk visum til Norge for å spille denne forestillingen.

Sympatisk

Prestons tilnærming til globalisering er både naivistisk, optimistisk og utforskende. Han drar til Mali med et åpent sinn, og forteller fra den turen en rekke historier backpackere kan kjenne seg godt igjen i. Både dem som følger turistruten og dem som beveger seg utenfor i søken etter det genuine Afrika. Det er nesten sentimentalt når klassiske reiseopplevelser som turisthauker på flyplassen og taxisjåfører parate til å lure en uoppmerksom turist, får plass på scenen. Og når Preston videre viser video fra den afrikanske landsbygda, akkompagnert av Sidibes live turistguiding toppes det ytterligere. Duftene og lydene fra bildene flerrer gjennom det stumme lerretet – det er som å få Afrika rett i fanget. *Sir Global Rights and His Wireless Crew* er ikke noe reisebrev á la Lonely Planet. Dette er historien om en reise med et annet formål enn det å være turist. Det er en historie om å se verden i en global kontekst, om å knytte bånd på tvers av kulturer, om å oppleve og lære av andres kulturer, og om å introdusere ikke-europeere til europeisk livsstil. Det er noe veldig sympatisk ved Prestons tilnærming til globaliseringsproblematikken. Og det er nok hans reelle og upretensjose forsøk på å gjøre noe konkret for noen

mennesker, fremfor å havne i en intellektualisering av tematikken, som vekker min sympati. Uttrykket og innholdet er så direkte, ærlig og humørfyllt at jeg ikke kan annet enn å falle pladask for dette verket.